

**ZA DOMANJE
LIDI V
ŠTEVANOVCAJ
STR. 3**

**MLADA IN
AMBICIOZNA
ŠTUDENTKA
STR. 4**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 24. avgusta 2006 ☼ Leto XVI, št. 34

Srečanje porabskih Slovencev v znamenji obletnice rojstva Avgusta Pavla

»ČE VIDIMO TÖREN VARAŠKE CERKVE, SMO ŽE DOMA...«

Tau je bila vodilna misel pridige gospauda *Ferenca Merklija*, ki je služo sveto mešo na VI. srečanju porabski Slovencev v Monoštri, stero je letos organizirala Državna slovenska samouprava. 19. avgustuša je na srečanje v Monošter prišlo kakšni 350 lidi, nej samo Slovenci iz porabski vasnic, liki iz dosta drugi krajov Vogrske. Organizirano so prišli člani slovenski družtev iz Sombotela, Budimpešte in Mosonmagyaróvár.

Varaška cerkev pomeni za Slovence kauli Monoštra več kak sterakoli druga cerkev. Njej in cistercijanskomi redi se leko zalimo, da smo Slovenci kauli Varaša, steri smo bili tū že pred Vaugri, gorostali. Zato, s sterekoli strani prihajamo, gda zagledamo tören te cerkve, vejmo, ka smo doma. Če je več kak gezero lejt gorosto naš jezic, naša kultura, je naloga gnešnje generacije, ka tau prejkda svojim mlajšom pa vnukom, je opominjal na konci pridige gospaud Ferenc Merkli.

Po meši, pri steroy je spejvo Mejšani pevski zbor Zveze Slovencev Avgust Pavel, se je program nadaljeval v gledališki dvorani. Goste, med njimi hčerko Judito in drugo žlato Avgusta Pavla ter veleposlanika R Madžarske v Ljubljani, Józsefa Czukurja in odpravnico poslov veleposlaništva R Slovenije v Budimpešti Mojco Hrovatič je pozdravila *Marija Kozar*, etnologinja in članica Državne slovenske samouprave.

Predsednik DSS *Martin Ropoš* je pozdravo vse navzoče, zahvalo se je vsejm tistim, steri so se dali notraspisati v manjšinski volilni register (kisebbségi választói névjegyzék) pa ji je

Sveto mešo v varaški cerkvi je služo gospaud Ferenc Merkli

Predsednik Državne slovenske samouprave Marin Ropoš pozdravlja hčer Avgusta Pavla Judito Pavel

proso, naj na štimanje tō deyo 1. oktobra.

»Leto 2006 je Pavlovo spominsko leto. Letos januara je minaulo 60 lejt, ka je Avgust Pavel mrau. V Somboteli smo se februara spaumnili te obletnice v Muzeji Savaria. Juniuša smo ojdli po Pavlovi pauti od monoštrskega muzeja Avgusta Pavla do Sole. 29. avgustuša odpremo razstavo iz Pavlove etnološke zbirke v Muzeji Savaria, septembra pa Pavlovo spominsko sobo na Visoki šoli Dániel Berzsenyi v Somboteli. 9. septembra na narodnostnom dnevi v sombotelskom škanzeni se tō spomnimo Avgusta Pavla... Gnes se spominamo 120. obletnice rojstva Avgusta Pavla,« so zvedli udeleženci srečanja od Marije Kozar.

Judita Pavel pa njeni zet István Fodor sta iz stari kejpov pa drugi dokumentumov (knjige, pisma, sodačka knjiga, karte) pripravila kratki film o življenji in deli Avgusta Pavla, steroga si je lüstvo leko ogledalo v slovenskom in vogrskom jeziki. Fotoalbum s tejm kejpi pa kratkim življenjepisom Avgusta Pavla so dobili vsi, steri so prišli na srečanje. Program so zaključili pevski zbori, steri na nek način nosijo ime Avgusta Pavla. Mejšani pevski zbor Pavlove hiše v Potrni/Laafeldu iz avstrijske Štajerske, Ženska pevška skupina Kulturnoga društva Avgust Pavel v Somboteli pa MePZ Avgust Pavel z Gorenjoga Senika. Program se je nadaljeval s prijateljskim srečanjem v šatori pri Slovenskom daumi, gde so se znanci, padaši leko pogučavali, spejvali ali celau zaplesali na veselici.

M. Sukič

KO NI VEČ MEJA – CELO PRI ŠTAJERSKIH SLOVENCIH

Svetovni slovenski kongres je četrto strokovno znanstveno posvetovanje *Ko ni več meja* pripravil v Potrni/Laafeldu pri avstrijski Radgoni 21. in 22. oktobra lani. Pred kratkim je – kot po dosedanjih znanstvenih srečanjih – izšel zbornik, v katerem so zbrani referati in zaključki iz Potrne. Osnovna tema za razpravo v Kulturnem domu – Pavlovi hiši je bila *Slovenska identiteta zunaj šolskih zidov*, udeleženci pa so se temeljito seznanili s položajem štajerskih Slovencev v Avstriji. Odgovorni urednik zbornika Franci Feltrin je poudaril, da: »Simpoziji *Ko ni več meja* spodbujajo sodelovanje slovenskih organizacij in društev, ki delujejo povsod po Evropi in so pomembna za našo prepoznavnost.«

V zborniku so vsebinski razdelki: Pozdravni nagovori; Predstavitve Pavlove hiše in njenega delovanja; Slovenci na avstrijskem Štajerskem; Slovenska identiteta zunaj šolskih zidov: uvodna predavanja; Glasbene šole in kulturna društva; Cerkev in športna društva in Zaključki in sklepi posveta. Uvodoma je objavljen tudi tekst Janeza Stergarja V slovo Nadije Magajna Jevnikar, ki je umrla nekaj mesecev po sodelovanju na simpoziju v Potrni.

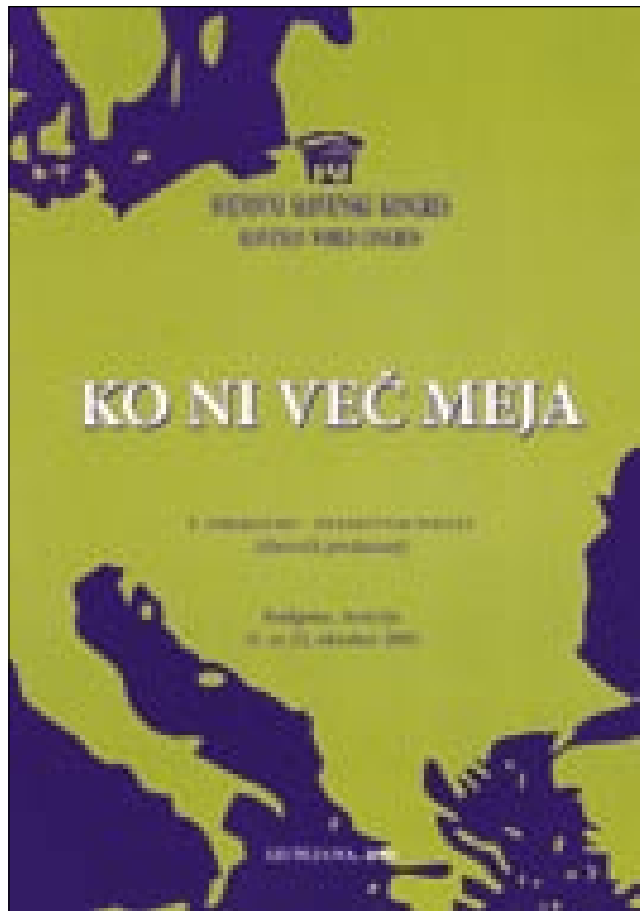
Pozdravne nagovore so imeli Branko Lenart, predsednik Društva člen 7, Franci Feltrin, podpredsednik Slovenske konference Svetovnega slovenskega kongresa, Harald Stranzl z avstrijskega veleposlaništva v Ljubljani, Janez Kramberger, predsednik Komisije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu, in Alojz Uran, ljubljanki nadškof in metropolit.

Temeljito predstavitev Pavlove hiše in njenega delovanja ter referat O zgodovini štajerskih Slovencev je pripravila Suzane Weitlaner,

podpredsednica Kulturnega društva člen 7.

Društvo člen 7. za avstrijsko Štajersko je bilo ustanovljeno leta 1988: »s ciljem uresniči-

ničesar v političnem smislu, ampak jim Dunaj in Gradec dovoljujeta in tudi finančno zagotavljata kulturne prireditve in pretežno s kulturo

ti pravice slovenske manjšine na Štajerskem, ki jih je štajerska politika desetletja zanikala. Po 7. členu avstrijske državne pogodbe naj bi imeli Slovenci na Štajerskem pravico do pouka v materinščini (torej slovenščini), do dvojezičnih krajevnih napisov in do slovenščine kot uradnega jezika. Doslej je prišlo le do delnega priznanja slovenske manjšine na Štajerskem: deželna glavarka Klasniceva (ki to ni več, op. pisca) je izjavila, da so Slovenci tako na Koroškem kot na Štajerskem, ni pa rekla, da obstaja slovenska manjšina na Štajerskem,« je poudarila Suzane Weitlaner. S tem je v osnovnem predstavljena še vedno aktualna pereča vsebina položaja štajerskih Slovencev, ki nimajo kot manjšina skoraj

povezane programe (denimo založništvo). Za ilustracijo, kajti namen zapisa ni zgolj analiza položaja štajerskih Slovencev: govorimo o eni redkih manjšin v Evropi, ki nima svojih medijev, ki nima urejenega izobraževanja, ampak se mladi neobvezno učijo jezik sosedov; ki nima dvojezičnih topografskih napisov, čeprav imajo kraji znana in priznana imena v nemškem in slovenskem jeziku ... Za zdaj edina svetla točka je Kulturni dom – Pavlova hiša, ki se ponaša z bogato, odmevno, večjezično in večkulturno dejavnostjo. Nekaj, kar bi moralo biti samo po sebi umevno, je po petnajstletnih prizadevanjih članstvo štajerskih Slovencev v sosvetu za slovensko narodno skupnost pri uradu zveznega kanclerja (Član je Branko Lenart, predsednik pa Marjan Šturm, Zve-

za slovenskih organizacij na Koroškem).

Franci Feltrin je bil moderator Uvodnih predavanj, kjer sta najprej Maja Mezgec in Zaira Vidali predstavili raziskavo med dijaki o pogledu na manjšino in njeno organiziranost. Sledi prispevek Valerije Perger So mladi v Porabju Slovenci tudi zunaj šole? Proti koncu avtoričine zanimive razprave beremo: »V Porabju v prvi vrsti manjka ustanova, recimo mladinski kulturni center, v katerem bi mladi in najmlajši pripadniki slovenske manjšine lahko zadovoljevali svoje ustvarjalne potrebe, se spoznavali in družili ter se na prijeten način slovensko socializirali. V taki ustanovi naj bi bila raba slovenščine spontana in samoumevna, v njej bi se posredno učili slovenskega jezika in razvijali slovenske govorne navade.«

Vsebinski sklop Glasbene šole in kulturna društva je moderiral Rudi Vouk. Vlogo kulturnih društev v Italiji je predstavil Ivo Jevnikar, temo pa nadaljeval Marino Marsič s prispevkom Vloga in pomen kulturnih društev in njihovih zvez na področju zunajšolske dejavnosti. Slovenci na Madžarskem je celovito predstavil Jože Hirnök. Izpostavil je tudi probleme, ki nastajajo, ko zlasti madžarska stran ni pripravljena izpolnjevati obveznosti iz sporazuma, ki sta ga podpisali Madžarska in Slovenija, in ki zagotavlja enake pravice Porabskim Slovincem in prekmurskim Madžarom.

Andrej Lampichler je avtor razprave Kulturno udejstvovanje koroških Slovencev zunaj šolskih zidov, vlogo glasbenih šol na Koroškem pa opisuje Roman Verdel. S podobno tematiko v Italiji se ukvarjajo Bogdan Kralj, Na-

taša Komac, Rudi Bartaloh in Silvan Kerševan.

Tematsko področje Vloga cerkve in športnih društev pri oblikovanju slovenske identitete zunaj šolskih zidov je moderiral Janez Stergar z Inštituta za narodnostna vprašanja. Je tudi avtor uvodnega prispevka, v katerem poudarja, da je znano in priznано »kako velik pomen so v slovenski zgodovini imeli duhovniki (bodisi tipa Slomšek ali tipa Čeder-mac), katoliška prosvetna društva, cerkveno petje in podobno za oblikovanje slovenskega jezika, kulture, narodne zavesti, politike in gospodarstva.« Nadija Magajna Jevnikar pa je prispevala Nekaj misli o vlogi katoliške Cerkve med Slovenci v Italiji: »V duše ne moremo videti, na zunaj pa se, to lahko rečemo, versko življenje Slovencev v Italiji odvija po ustaljenih navadah. Velik poudarek je na nedeljski maši, na zborovskem petju in na katehezi za otroke.«

Jure Kufersin začenja prispevek z izjavo, »s katero se marsikdo morda ne bo strinjal: šport je bil, je in bo tudi v prihodnosti, verjetno še bolj, eden izmed najpomembnejših dejavnikov za ohranitev narodnostne identitete neke manjšinske skupnosti.« Življenje Slovencev na Predarlskem v Avstriji je predstavil Štefan Felbar, sicer predsednik tamkašnjega Slovenskega planinskega društva.

Urednik Franci Feltrin je povzel tudi Zaključke in sklepe s posvetovanja v Potrni. Čeprav zbornik ni obsežen – 120 strani – je v njem vrsta aktualnih podatkov, ocen in informacij o Slovencih v Avstriji, Italiji in na Madžarskem. Posebno vrednost zborniku dajejo prispevki o pogosto zamolčevani manjšini, štajerskih Slovincih v Avstriji.

Ernest Ružič

ZA DOMANJE LIDI V ŠTEVANOVCAJ

Kakoli je puno dela, domanji župan vesi Števanovci, *Laci Kovač*, si dōjn furt vzeme cajt za nas tū, steri bi vse več radi zvedli o tejm,

Števanovčanov, steri smo zavolo razni vzrokov odišli iz svoje rojstne vesi. Kumar so si zdenili malo Števanovčani, so se že pa

Romarge so meli pozvanje od gospauda Jožeta Horvata, steri je gnauksvejta v Števanovci ojdō v šaulo

ka vse se godi, kakšne programe ma samouprava (ōnkormányzat) v vesi. Oslejdñjim sam se srečala z njim v lončarskom tabori na Verici, steroga nej samo

leko napautili v Slovenijo. Kak je pomagala lidam olepšati vraučē dneve samouprava pod vodstvom župana Lacina Kovača, leko zvejmo od njega.

Števanovski prauškarge so letos obiskali Sv Trojico pa Sv. Ano v Slovenski Goricaj

organiziro vkūper z organizacijo ZOTKA v Murski Soboti, liki ga je sam vodo pa se za vse pobrigo tū. Fejs mi je bilau žau, da sam se nej mogla vzeti za njegvo pozvanje 15. juliuša na Srečanje

»Ja, 29. juliuša smo šli na prauško v Slovenijo z domanjimi verniki. Lüstvo je furt rado odlo na prauško, če nazaj poglednamo. Od tistoga mau, ka je nastalo Drūštvo za lepšo ves pri nas,

Mladi Števanovčarge so obiskali slovensko obalo, med drugim varaš Piran tō

skur vsakšo leto vkūper spravlamō lidi za prauško. Letos smo na samoupravi napisali natečaj (pályázat) za prauško Javnomi skladi v Budimpešti, dobili smo stau gezero forintov. Etak smo leko šli z domanjimi verniki v Sv. Trojico v Slovenski Goricaj. Meli smo pozvanje od popa Jožeta Horvata, oni so tū slōžili mešo na našom vaškom dnevi, ovak so pa pop v Sv. Ani, v sausedni vesi Sv. Trojice. Na prauško je šlau skur štirideset vernikov. Več lüstva bi rado šlau, depa starejšo lüstvo se nej pokisilo napautiti v tistoj velkoj vročini. Nisterni so bili iz Andovec pa z Verice-Ritkarovec tū. Med potjauv smo molili raužni vejnec, popejvali vogrske pa slovenske Marijine pesmi. V Sv. Trojici nas je goraprijo pa nam nota pokazo lepoto, zgodovino cerkve samostanski brat (barát). Gda smo se vōnagledali, vōzmolili, smo šli naprej v ves Sv. Ana, gde se sama cerkev tū tak zovē. Pauleg Anove so ranč té den meli velko prireditev. Nota so pokazali stare meštrije. Na kaulaj so pripelali cejlo kovačnico, so lemeše klepali, meli so odjen, brano so redli. Na drūgi kaulaj so lejs tesali, na tretji so meli malo leseno ižo, s tero so z blatom nota mazali. Krpautac so pripelali, so ga gora postavili v centri. Na konci so pa vsakšoga pogostili. Gospaud so nas potistim pelali v cerkev, gde smo leko vkūper molili pa na njihovo prošno ške vogrsko himno tū spopejvali. Pri posanci vina smo slobaud vzeli od nji. Bōdraštji Margit iz Andovec jim je podarila perec, steroga je doma v peči spekla. Gospaud so nas eške en čas sprvajali pa nam pokazali lejpe krajine Slovenski goric. Z Boga pomočtjauv smo se srečno pa v dūši bogatejši vrnauli domau.»

• *Laci Kovač, vsakšo leto vōnajdeš nauwe programe, za stere pišeš natečaje, naj ji vse baugše, bogato leko skaus spe late s kolegi. Zvekšoma se ti pršika tū sprajti pejnaze, pa ranč nej malo.*

»Istina. Etak smo leko šli z mladinov tū od 11. do 13. avgustuša na Primorsko pa na Kras v Sloveniji. Tau nam je omogaučo Urad R Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu. Dobili smo en milijaun stau gezero tolarov. Vsevkūper nas je šlau šestresti.

Najprvim smo zvali števanovske mlade, vsakši se je leko zgloso, potistim pa, steri dejejo kaj za števanovsko ves ali so v padaštvi. Etak so bili iz Andovec, z Verice, iz Sakaluvec, z Dolenjoga Senika tū. Škoda, ka smo v tej dnevaj ranč lagvo vrejmen meli. Pa dōjn moram prajti, ka je tau po enom kraji dobro bilau. Zatok, ka smo zdaj dosta vse leko poglednili, ka bi se v velkoj vročini njim gvūšno vnaūžalo, bi se raj samo kaupali v maurdji. V dijaškom daumi v Kopri smo se držali, taum smo meli skaus djesti tū. Bili smo fejs zadovolni. Poglednili smo Postojnsko jamo, po večeraj pa varaše Koper, Piran, Fieso, v Izoli grad, cerkev, center, Pomorski muzej, Portorož, z ladjov smo se pelali, vidli smo soline, kak delajo sao. Zadnji den popodneva smo se pa prejk pelali v Trst v Italijo. Tak naleki smo prejk prišli granice kak naužic v žmaučaj. Zadnji večer smo pa meli večerdjo v Gornji Radgoni pa malo po pau-

nauči že srečno pa zdravo prišli vsi domau. Dja tak pravim, tak je leko človek veseli Slovenec, če vidi maurdije, oblake više Triglava pa če ma prijatele.»

• *Zvōjn toga ste meli menše programe tū. Ka te pa meli zdaj v kratkom časi?*

Župan Laci Kovač vsikšo leto pripravi več natečajov, ka bi leko svojim vaščanom pokazo Slovenijo

»20. avgustuša čakamo Slovence s svojimi držinami iz 18. okrožja (kerület) v Budimpešti, v septembri pa Bogojinčane na slivovi piknik. Telko do volitev.»

Besedilo: Klara Fodor,
Foto: Anita pa Laci Kovač

ZGODBA O DRŽINI IN MOBILNOM TELEFONI

Nej dugo, ka sam se pelala iz Sombotela domou, sam pri cajti prišla in sedla na cug. Iz cuga sam vidla, da se edna mlada držina s trejmi mlajši bo nikam pelala, ka oča od dece slobod jemle. Tej mali mlajši ga sploj ne morejo pūstiti, srednja eške za njim leti, najstarejša jo nazaj pela. Tou sam tō opazila, ka se te človek sploj ne poslovi od mlade matere. Mati s pojbičom na roki, dve deklīčine se pa držita za rokou, in tak idejo na cug. Ta srednja je zvūnredno zajokane, skuznate oči mela. Je pri meni sejdla. Nika mi go nej trbelo pitati, je sama od sebe gučala, ka je ati več nema rad, je nijj zapūsto, oni zdaj sami živejo. Oglasila se je mama, samo telko je pravla, ka jji je oče lani pred božičom zapūsto in po mobilnom telefoni zove deco in jji noure redi, ka je vej pride poglednit. Ne vej, gde žive, samo tau vej, gda mora najmlajšoga pelati k doktoru, te je na panauf pride čakati. Mlada mati je pravla, ka je starejša hči samo njena, ka se je njeni oča pred rojstvom v prometni nesreči bujo. Tomi je že osem lejt. Oženila se je pred petimi leti, rodila je dva otroka. En lejpi den je brezi moža ostala s trejmi deteti. Na božič so mlajši čakali, ka oča pride, dapa samo ji je po mobilnom telefoni zvau. Klic je tou malo deco tak razburko, ka so cejli večer jokali. Zdaj, je pravla mama, več ne jōčejo, samo te, če je zovē. Dapa tou je tō vsebole rejdko.

Vera Gašpar

OD SLOVENIJE...

Gibanje za pravičnost in razvoj bo šlo na lokalne volitve

Predsednik republike Janez Drnovšek predvideva, da bodo v približno petih občinah nastopile neodvisne liste s kandidati Gibanja za pravičnost in razvoj, medtem ko gibanje predvidoma ne bo imelo nobenega županskega kandidata. Zavrnil je očitek, da se bo kot predsednik države in hkrati vodja gibanja posredno vpletel v volitve. »Gibanje ni stranka. Če se bodo njegovi člani vključili v lokalne volitve, se bodo kot neodvisni kandidati ali na kakšni drugi listi skupaj z drugimi kandidati ali morda ponekod s svojo listo neodvisnih kandidatov, ki pripadajo gibanju, in si prizadevajo za enake cilje. Sam pa se ne mislim angažirati na lokalnih volitvah.«

Maše ob največjem Marijinem prazniku po vsej Sloveniji

Po številnih slovenskih cerkvah so se ob največjem Marijinem prazniku, Marijinem vnebovzetju ali velikem šmarnu, ki ga rimskokatoliška cerkev praznuje 15. avgusta, zvrstila slovesna bogoslužja. Škofje in njihovi namestniki so darovali svete maše v vseh večjih romarskih središčih. Na Brezjah na trgu pred baziliko Marije Pomagaj je slovesno somaševanje vodil ljubljanski nadškof in metropolit Alojz Uran. Mariborski nadškof in metropolit Franc Kramberger je maševal na Ptujski gori, v Turnišču pa je mašo vodil murskosoboški škof Marjan Turnšek.

Tudi mladoletniki za volanom vozil

Mladi v Sloveniji se po novem lahko začnejo usposabljanje v avtošoli, ko dopolnijo 16 let in pol, in vozijo avtomobil s spremljevalcem. Po tem, ko mladoletni voznik opravi preizkus znanja pred komisijo v avtošoli, lahko po 17. letu do starosti 18 let in pol vozi v spremstvu druge osebe. Ta mora biti stara najmanj 30 let, z najmanj sedemletnimi vozniki izkušnjami (B-kategorija) in ne sme imeti več kot pet kazenskih točk. Ko voznik dopolni 18. leto starosti, se lahko udeleži voznškega izpita in se kot voznik začetnik vozi do 21. leta starosti.

MLADA IN AMBICIOZNA ŠTUDENTKA

Dragica Gašpar

• *Letos maja si končala Celoletno šolo slovenskega jezika v Ljubljani. Ali se že pripravljáš na študij ali še uživaš poletje?*

»Zaenkrat še uživam poletje, mislim, da se bom začela pripravljati na študij sredi avgusta. Prijavila sem se na ljubljansko univerzo, na smer mednarodno posredovanje, to je v bistvu prevajalski študij, in sicer prevajalstvo angleščine in nemščine.«

• *Kako je bilo na Celoletni šoli?*

»Celoletna šola je zelo dobra stvar, profesorji in sošolci so zelo prijazni. V tej šoli vsi razumemo drug drugega, ker vsi prihajamo iz tujih držav in zato vsi razumemo težave in probleme drugih. Veliko smo pomagali drug drugemu. V enem letu sem se tukaj naučila mnogo stvari in sem res veliko napredovala v znanju materinščine. Izpit sem imela sredi junija. Šla sem na visoko raven in sem zelo srečna, da mi je uspelo.«

• *Do zdaj - razen Dušana Mukiča - imaš med študenti iz Porabja samo ti izpit na visoki ravni. Kako si se odločila, da boš delala izpit na visoki ravni?*

»Prvič sem se odločila za visoko raven zato, ker sem se prijavila na medjezikovno posredovanje, in mi ni bilo jasno, ali moram narediti izpit na visoki ravni ali ne. Mislila sem, da je boljše, če ga naredim na visoki ravni, potem ne more biti problema. Drugič pa tudi

Dragica Gašpar je letos končala Celoletno šolo slovenskega jezika, to je enoletni tečaj slovenskega jezika v Ljubljani. Kljub temu, da se je učila slovenščino, preden je šla v Ljubljano, le eno leto, je opravila izpit na visoki ravni z zelo dobro oceno. Je zelo pridna, ima izjemno visoko motivacijo, kar kaže tudi to, da ima po enoletnem učenju izpit na visoki ravni in že zelo lepo govori slovensko. Od oktobra bo študirala na ljubljanski univerzi mednarodno posredovanje.

moj ego mi je rekel, da moram iti na visoko raven, ker mislim, da sem veliko napredovala in sem hotela dokazati, da sem se veliko učila v tem letu.«

• *Kaj ali kdo ti daje motivacijo?*

»Motivacijo mi daje mama, ki vedno reče, tudi če nekaj dosežem, če mi nekaj uspe: „Ja, dobro, in kaj še, kaj boš se še učila, kdaj boš začela...“ To je zelo visoka motivacija. Vedno, če nekaj naredim, vidim, kako je ona srečna in kako jo veseli, da sem nekaj dosegla, da ima pametno hčer. In motivacija je zame tudi to, da ko sem šla v Slovenijo, nisem dobro govorila slovensko, zato mi je bilo na začetku zelo težko v šoli. Morala sem se veliko učiti in naenkrat sem videla, da mi gre, da mi učitelji rečejo, super Dragica, zelo dobro... In to, da sem zdaj naredila izpit, mi daje veliko motivacijo za naprej.«

• *Ali te je mama spodbujala, da si šla študirat v Slovenijo?*

»Ja, seveda. Ona je vedno rekla, če hočem, če čutim, da bi šla v Slovenijo, potem naj grem. Tudi ona je imela to možnost, vendar je pa ni izkoristila, zato je rekla, da jo jaz moram izkoristiti in se dobro naučiti slovenski jezik. Rekla mi je, da je tam popolnoma drugačen svet in so tudi ljudje čisto drugačni, kar gotovo ne bo slabo zame. Nikoli pa ni rekla, da moram iti, rekla je, da je konec koncev to moja odločitev. Potem sem se že sama odločila, da bom šla v Slovenijo študirat.«

• *Koliko časa si se učila slovensko, preden si šla v Slovenijo?*

»Nisem se učila slovenščine niti v osnovni šoli niti v gim-

naziji, in na žalost, tudi doma se nismo pogovarjali slovensko. Zato nisem dobro znala slovensko. Potem ko sem se odločila, da bom šla v Ljubljano, sem se začela iz učbenikov učiti sama, potem pa sem v četrtem letniku gimnazije imela pouk slovenščine dvakrat na teden, ampak skupaj z osnovnošolci, tako da s tem nisem pridobila kaj dosti znanja.«

• *Kaj pa misliš, zakaj se nisi že prej učila, čeprav je tudi tvoja mama učiteljica slovenščine?*

»Tega ne vem natančno, vem pa, da ko sem bila še majhna, se je mama poskusila pogovarjati z mano slovensko, ker pa je imela potem težave v družinskem življenju, ni imela več niti časa niti energije, zato je pustila slovenščino in smo se pogovarjali samo madžarsko. Potem ko je že imela čas in energijo, sem pa bila jaz taka, da se nisem imela volje učiti slovensko, in je ostala samo madžarsčina za vsakdanji pogovor.«

• *Kako je bilo na začetku v Ljubljani? Ali se je bilo težko prilagajati novim okoliščinam?*

»Ja, na začetku je bilo precej težko, počutila sem se malo izgubljeno, ker nisem veliko govorila slovensko in vse se mi je zdelo tuje. Najprej sem se hotela pogovarjati angleško ali nemško, ampak nihče ni hotel, tako da sem bila prisiljena govoriti slovensko. Zdaj že rečem, da hvala bogu, da se je tako zgodilo, ker drugače se ne bi mogla naučiti jezika. Imela sem tudi prijatelje in sorodnike v Ljubljani, zato mi ni bilo preveč težko, ker so mi veliko pomagali in

smo pomembnejše stvari naredili skupaj. Moja teta mi je pomagala, ko sem si morala urediti vizo, mi je vedno svetovala, kaj moram narediti, kam moram iti.«

• *Kako si doživela to, da si bila daleč od mame in kako je ona, ko je ostala naenkrat sama?*

»Vsi bi mislili, da sem imela veliko domotožje, ampak temu ni tako. Posebej na začetku je bilo vse novo, sploh nisem čutila domotožja. Včasih je bilo težko, da dva tedna ne morem priti domov in sem malce čutila domotožje, ampak ne preveč, na primer nikoli nisem jokala zaradi tega.

Kako pa je to doživljala mama, tega ne vem, ker se nikoli nisva o tem pogovarjali. Mislim, da je imela dosti dela doma in ni imela časa razmišljati o tem. Seveda me je pogrešala, ampak do neke zdrave mere. Mislim, da se je z mojo odsotnostjo sprijaznila tudi zato, ker je tudi ona želela, da grem v Ljubljano. Jaz pa nisem čutila domotožja tudi zato, ker je bilo vse novo in sem hotela vse spoznati, drugače pa sem se morala vsak dan veliko učiti, tako da mi je čas hitro mineval.«

• *Kako pa vidiš svojo prihodnost? S tem študijem boš imela verjetno veliko možnosti. Kako jih želiš izkoristiti?*

»Tudi sama mislim, da bom imela veliko možnosti, če mi bo uspelo končati ta študij. Tega pa še ne vem, kako bom izkoristila te možnosti, to je odvisno od veliko stvari. Zaenkrat mislim, da bom prišla domov, ker tukaj živim, imam družino in prijatelje, zato bi rajši delala doma, prišla bi vsak dan domov. Če bi delala v Sloveniji, bi bilo težje priti domov in imeti stike z mamo in prijateljem. Rada bi imela svojo družino na Madžarskem. Kaj pa bo prinesla prihodnost, zaenkrat še ne vem točno.«

Nikoletta Vajda

ŽE SAMO DVA MAČKA MAM

Nega tašoga dneva, ka bi iz Porabja nej pelali drva prejk meje v Slovenijo. Eden za drugim pridejo Slovenci, šteri trde mejrske drve iščejo. Pa tau že dve leti tak dé. Tau je zato zanimivo, ka če prejk demo na Goričko, tam je tō vse puno lesa, pa te itak k nam odijo po drva. Kak sam zmišlavo, samo edna varianta je leko. Lejs država ma prejk, drva pa bola visiko cejno majo tam kak pri nas. Ovak bi nej ojdli tak dalač po drva. Kak se pelam prejk Šalovec, vidim, ka nekaj drva kala. Tau so vejn tō porabske drve, zmišlavam sam v sebi. Skrajaj dem pa se notrapokažem, sto sam pa od kec sam prišo.

»Jaz sam pa Janez Tolvaj,« pravijo oni pa tapačo notrafsačejo v eden velki bukovi pen.

• *Tau je madžarsko ime, nej?*

»Tak se kaže, samo ge že gučati ne vejn. Moji starci so pa še dobro znali.«

• *Velka vročina je, dapa vi se že na zimau kreda dejvate?*

»Človek nika mora delati, zato kalam drva. Zdaj drugo tašo nega, ka bi delo. Autavo nej trbej kositi, zato ka živali več nega. Malo čiščenje še mam, ka je ostalo, zato ka ovak kuča že cejlak notrazaraste.«

• *Če taša zima baude kak lani, te dosta drv tazgori?*

»Prostor je velki, stara je zgradba, tak ka trbej. Do tejsa mau je centralna bila, dapa nika se je pokvarila, zato pa lani sam že ejkstra mogo kūriri.«

• *Te drva, ka kalate, so vaše ali ste je küpli?*

»Tau so moja drva, meni je nej trbej küpti, zato ka deset hektarov lesa mam. Še na odajo napravim par mejtrov vsakšo leto. Pa če trbej, za ruž tō odavam borovo. Zato ka tanta dala tadola tam že nejmajo borovi lejs, samo bukvi, topole, akacije pa hrastje.«

• *Kelko mejtrov mate že goraskalano?*

»Približno petnajset mejtrov, ka meni folga.«

Janez Tolvaj iz Šalovec si pripravlja drva za zimau

• *Ka mislite, zaka zdaj vaši tak fejsť kipüvajo drva pri nas?*

»Zato ka so zdaj drva cenejša, kak če bi kurilno olje nalagali. Do tejsa mau je vsakši kurilno olje nüco, dapa zdaj, gda so že zdignili, se že ne splača. Mejter trdi drv približno vōda dvatisoč kilokalorij, tau je dvestau litrov kurilnoga olja. Mejter trdi drv pride kauli osem djürdjov, dvestau litrov kurilnega olja pa trideset djürdjov (gezero). Tau je v cejni sploy velka razlika. Zato zdaj vsakši z drvi nalaga, pa zato odijo prejk k vam drva küpüvat. Pri vas so falejše drva, za šest djürdja že leko küpijo, zato odi lüstvo od tec prejk k vam tak fejsť.«

• *Tü kauli rama, ka se vidi, te grünt je vse vaš?*

»Ja, tau je vse moj, samo ga vse v najemi (z arende) mam. Gnauksvejta je dosta živali bilau tü pri kuči, kauli deset krav smo meli. Zdaj pa že nika drugo nejmam, samo dva mačka.«

• *Vidi se, ka že trno zemlau ne delate, zato ka je plüg trava notrazarasa.*

»Malo pa na rejdku ga nücam. Zdaj je pa že zemla tak zbita, ka ne vejn, če de možno z mali traktorom več orati.«

• *Zdaj ste že sami?*

»Mati je deset lejt mrla, oča pa

devetnajset. Od tistoga mau sam sam.«

• *Te ram so ške stariške zidali?*

»Nej, tauga so še dejdak zidali pred prvo svetovno vojno, enajstoga leta. Tau je iža, štera je tü v krajini prva ciment dobila, zato ka takrat so še brezi cimenta gradili hiše. V tauj iži vagon cimenta je notra, tak so dejdak prajli. Te je še kmetijstvo šlau pa so

si leko dopistili tau. Vej zdaj že tak nede, vse je nanikoj prišlo. Z zemle nemre živeti. Zdaj že telko ne pride notra, ka bi si ižo popravo, nej ka bi zido.«

• *Zdaj se dvakrat leko segrejvata pri tej drvaj, nej?*

»Pri tej drvaj se že ge nemo segrejvo, zato ka so te že na odajo. Pride eden mali tovrnjak pa je odpela. Za te pripravljena drva, ka so že razkalana, plačajo deset djürdja. Na leto kauli dvajsti mejtrov šegau mam odati, etak si človek malo pomaga. Ge sam vsigdar z zemle živo, dapa zdaj že s tauga ne more. Penzijo nejmam, zato ka sam vsigdar doma bijo. Žau, dapa zdaj si etak slüžim pejnaze, z drvami,« pravijo Janez Tolvaj, »šteri so ške nikdar nej kradnili,« pa tapačo tak notrafsačejo v bukovi pen, ka se vse zemla strausi.

Karel Holec

... DO MADŽARSKE

Demszky in Tarlós tudi uradno kandidata za župana Budimpešte

Kandidata levo-liberalne vladne koalicije Gábor Demszky in opozicijskih desnih strank István Tarlós sta od 15. avgusta tudi uradna kandidata za župana glavnega mesta. Oba sta oddala zadostno število obrazcev, ki jih morajo kandidati zbrati od volivcev. Ti obrazci so pravzaprav priporočila, na katerih volivci z lastnim podpisom potrjujejo, da podpirajo kandidata. Čeprav potrebuje kandidat za kandidaturu glavnemestnega župana 7.035 veljavnih obrazcev, sta oba kandidata oddala nad dvajset tisoč le-teh.

Uvedba evra šele po letu 2010

Premier Ferenc Gyurcsány se je 15. avgusta usklajeval s koalicijskim partnerjem, s Stranko svobodnih demokratov. Do usklajevanja je prišlo zaradi nesoglasja v zvezi z datumom uvedbe evra na Madžarskem. Liberalna stranka je namreč želela, da pride do uvedbe nove valute najkasneje do leta 2010. Ferenc Gyurcsány je koalicijske partnerje seznanil s tem, da Evropska komisija od Madžarske ne pričakuje nemogoče stvari, ni pa upati, da bi Madžarska lahko izpolnila maastrichtske kriterije do leta 2008. Kljub temu čaka državo leta 2007 strogi proračun, kajti vlada bo vztrajala pri izvedbi reform, da bi zmanjšala proračunski primanjkljaj. Strani sta se strinjali s tem, da si vlada mora prizadevati, da postane Madžarska v čimkrajšem možnem času del evro-območja, sicer pa bo do tega verjetno prišlo šele po letu 2010.

Tudi državljani EU, ki živijo na Madžarskem, lahko volijo

Na Madžarskem živi in ima stalni naslov kakih 16 tisoč državljanov iz drugih držav Evropske unije. Ker imajo naslov, so registrirani tudi v volilnem registru in kot taki se lahko udeležijo lokalnih volitev, ki bodo 1. oktobra. Imajo volilno pravico in tudi pravico do kandidature za svetnike samouprav.

VABILO

Zveza Slovencev na Madžarskem

Vas z veseljem vabi na

**1. ŠPORTNO SREČANJE
PORABCEV IN PREKMURCEV,**

ki bo

v nedeljo, **27. avgusta 2006,**
od 15. 00 ure na športnem igrišču
v SLOVENSKI VESI.

PROGRAM:

Mali nogomet:

Mladinski: OŠ Števanovci, Dolnji Senik, OŠ Bakovci

Ženski: Slovenska ves, Števanovci, Pertoča, Cankova

Veterani: Andovci, Sakalovci, Čepinci, Pertoča

Športne in zabavne igre za vse navzoče.

PRISRČNO VABLJENI!

Beltinci: prvo praznovanje združitve Prekmurja s Slovenijo

SLOVENIJA NI PRIPRAVLJENA TRGOVATI Z MANJŠINSKIMI PRAVICAMI

V izvirno urejenem okolju graščine v beltinskem parku se je minuli petek ponovilo dogajanje izpred 87 let, ko se je 17. avgusta leta 1919 na prostoru pred cerkvijo na ljudskem zborovanju zbralo dvajset tisoč Prekmurcev. Tedaj in v petek prvič, zdaj po odločitvi državnega zbora, so proslavili odločitev pariške mirovne konference, da se Prekmurje po razpadu avstro-ogrske monarhije združi s slovenskim narodnim ozemljem in prekmurski Slovenci z matičnim narodom. Slovesnosti se je udeležila množica obiskovalcev in številni ugledni gostje. Umetniški program, v katerem je bilo prek 200 nastopajočih, sta pripravila književ-

nik Feri Lainšček in režiser Igor Likar. Dogodka se ni udeležilo vodstvo prekmurskih Madžarov, ki je v posebni izjavi za jav-

nost zapisalo, da »praznovanje pomeni novo odpiranje že zacepljenih ran,« pri čemer je imelo

v mislih Trianonsko pogodbo, po kateri se je število prebivalcev Madžarske zmanjšalo z 22 na 8 milijonov, blizu 20 tisoč

Madžarov pa je bilo priključenih Kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev. Istočasno je bilo

Porabje po več kot tisoč letih sožitja s prekmurskimi Slovenci dodeljeno Madžarski.

Pred slovesnostjo je bilo v Murski Soboti evangeličansko bogoslužje s škofom mag. Gezo Ernišo, v Beltincih pa je mašo za domovino daroval kardinal Franc Rode.

Predsednik slovenske vlade Janez Janša je bil govornik zbrani množici ter poslušalcem in gledalcem slovenskih radijskih in televizijskih programov.

Pomemben del govora je namenil sodelovanju Slovenije s sosednjimi državami in skrbi Slovenije za manjšine: »Slovenija bo še naprej skrbela za medetnična razmerja, posebno bo skrbela za madžarsko

manjšino v Sloveniji, hkrati pa si bo prizadevala, da bi podobno raven uživali tudi Porabski Slovenci, ki so kljub maloštevilčnosti in težkim razmeram enakopraven del narodnega telesa, tako kot Slovenci v ostalih sosednjih državah. Če Slovenija na eni strani nima ozemeljskih teženj do sosednjih držav, pa to ne pomeni, da je pripravljena trgovati s temeljnimi pravicami tamkaj živečih avtohtonih Slovencev. Prav položaj manjšin najbolj kaže resničnost odnosov s sosedi.«

17. avgust je tako postal novi slovenski državni praznik, ni pa dela prost dan.

eR

Ernest Ružič

PESEM ČRNIH MLAK (6)

ZOBOZDRAVNICA VESNA

Na poti iz Letečega barona, kjer Andraž vsak dan spi kavo z Gajo, ga začne boleti zob, ki ga spomni na ljubezen z zobozdravnico Vesno.

V spomin si je priklical ljubezensko zvezo z Vesno, zobozdravnico, ki je imela ambulanto v bližini njegovega stalnega zobozdravnika. Andraž se je zobozdravnikov bal, zato je imel večino zob pokvarjenih. Poguma je zbral le toliko, da je zob, ki ga je bolel, dal izdreti, in ne popraviti. Vse dotlej, dokler se ni odločil za novega zobozdravnika. Aleksander je bil tako nežen pri delu, da je bil z njim zadovoljen celo Andraž. Ker pa nesreča ali zobobol nikoli ne počivata, je Andraž začel boleti zob prav v času Aleksandrovega dopusta. Na vratih njegove ambulate je našel napis, naj pacienti v nujnih primerih poiščejo pomoč pri sosednji zobozdravnici. Andraž se je s težkim srcem odločil za zobozdravnico, ker je slišal, da ravna s stra-

hopetnimi pacienti preveč pokroviteljsko in včasih celo grobo. Zobobol je bil močnejši, zato se je ulegel na njen stol in z brezbarvnim glasom povedal, da ne zdrži več. Občutek je imel, da bo njegovo trpljenje nekoliko manjše, ker se bo z njegovim zobom ukvarjala šarmantna gospa v kratkem krilu, z zapeljivimi razkritimi stegni, lepo pričesko in nenavadno kratkimi, vendar lepo negovanimi bolj zobki kot zobmi. Videl je dolge, razkrite noge, ni pa mogel videti pod prozorno majico, kajti njeni roki sta grobo posegli v usta, stroj je zacvilil in kmalu je Andraž od bolečine lebdel v zraku. Ni slišal pogovora Vesne in asistentke, preslišal je celo, ko je rekla, da je minilo in naj se v primeru bolečin naslednji dan vrne. Naslednji

dan je na klopi pred ambulanto listal revijo in zaradi ponovnega zobobola čakal zobozdravnico. Na dvorišču se je ustavil eleganten črn avtomobil višjega srednjega razreda, iz njega je na Andražovo presenečenje izstopila zobozdravnica Vesna v elegantnem kostimu, s kratkim krilom in zgornjim delom, ki je zelo poudarjal njeno ženskost, kajti pod suknjičem ni imela običajne bluze, ampak majico z velikim izrezom, okoli vratu pa izjemno tanko zlato verižico z umetniško oblikovanim obeskom neopredeljive oblike.

„Vedela sem, da se boste vrnili, ampak ne danes, že včeraj sem pričakovala vaš klic,“ odgovori Vesna na Andražev Dober dan!

Bolj s telesom kot besedami je rekla, naj pride na njen stol, da odpravita bolečino. „Bova danes morala opraviti brez asistentke, ker je morala peljati otroka k zdravniku. Še dobro, da je moj sin že tako velik, da

gre sam k zdravniku, če je treba. In vi, vaša beseda je pripeta k bolečemu zobu,“ govori, sleče suknjič in obleče bel plašč.

„Če bi vas tako bolelo, kot je mene ponoči in med pukom, se tudi vam ne bi ljubilo govoriti. Ni mi nerodno povedati, da se bojim zobozdravnika ali zobozdravnice najmanj tako kot hudič križa,“ Andraž pojasni molk in nerazpoloženost.

Že ko je Vesna vklopila vrtalni stroj, da je zaradi visokih vrtljajev sveder skoraj zapisal, je Andraž dvignilo na stolu.

„Resnično, zdaj vidim, da tako boječega pacienta še nisem imela. In vi ste umetnik, slikar, srednješolski profesor? Le kaj počnejo z vami dijakinje četrtega letnika gimnazije?“

Andraž ni mogel odgovoriti, ker je imel v ustih cevko, ki je posrkala slino. Razmišljal je o zobozdravnici, o tem, kakšna ženska je, ali je stara trideset, morebiti pa tudi štirideset let, vendar je delovala mladostno, rahlo izzivajoče in sproščeno. Med razmišljanjem o njej je

izginil celo strah pred živčajočim svedrom.

„Tako, za zdaj sva opravila, jutri pride vaš zdravnik, ki se bo še naprej ukvarjal z zobom, za katerega sem sama prepričana, da bi ga bilo najbolje izdreti,“ reče Vesna med snemanjem gumijastih rokavic, medtem ko Andraž izpira usta. Naenkrat stopi zobozdravnica k njemu, mu odveže platnen prtček, ki je varoval puli in suknjič pred umazanijo, se zavrti na peti, rahlo se nasloni nanj in ga tako močno poljubi na usta, da mu zastane dihanje in začne loviti sapo: „To je za pogum, ki si ga pokazal tik preden sem končala delo. Zaradi enega poljuba ni treba, da si karkoli domišljaš, domišljijo začni uporabljati pri tretjem ...“

Andraž ta hip ni imel niti drobca domišljije, zato ni vedel kaj reči in mu tudi ni bilo treba, kajti v ordinacijo je vstopila asistentka z otrokom v naročju. Andraž je imel občutek, da je zaslutila, kaj se je pravkar zgodilo, toda zaradi bolnega otroka ni imela časa za radovednost.

OTROŠKI

MLAŠEČA LEJTA SOUSEDOVOGA PEPIJA

Sousedov Pepi je koulivrat najbolje poznani po tejm, ka je nej biu nigdar mali. Pa je sploj nej nigdar biu pojbiček. Pa je sousedov Pepi nej nigdar cūko v lačice. Un se je sploj nej mali naroudo. Un je vsigdar vōzraščeni pojep biu. Tak si bar brodi, čiglij je nej star več kak pet lejt. Zato je nej čūdno, ka se je zgučavo vcejlak po moški.

AUTO

Pri Pepijovi so kúpili nouvi auto. Neje tou biu največki auto, pa neje biu najdragši auto. Tou je takši srednje velki pa srednje dragi auto. Tou je takši auto, ka je človek leko vido na poštijaj vsikši den.

In je etak ednoga dneva Pepijov oča domou pripelo té nouvi auto. Čiglij je tou nej biu t a k š i

dragi pa velki auto, kak smo pravili, so se kouli njega najšli njivi pajdaši pa sousei. Ka pa, če je leko na toum autoni kaj ovak, so si vejn brodili. Tak so ga eden čas gledali z vsej strani pa eške spodkar. Po tistom je čas prišo, ka ga trbej sprobati. Depa, vsi so nej mogli nagnouk v auto.

- *Vej pa leko dvakrat pela-mo*, - je brž najšo konec problemov sousei Pepi. - *Inouk*

de pelo moj ata, drugo run-do pa mo ge pelo. Vej je pa tou dun nej žmetno.

Vsi tam na dvouri kouli auto-na so se fejt poglednili. Depa, Pepi je nej dopüsto, ka bi ga kaj zmejšalo. Vseu si je nut v auto. Ranč je nej prejk volana vido. Vej pa pojbič star pet lejt, ne more kama više segniti. Ali Pepina je tou nej nika onejalo. Vcejlak mirno njim je povedo, kak tou de.

- *Ključ kouli obrneš. Tak pride do kontakta, motor začne brneti. Po tistom pa prva, druga, tretja pa širta brzina pa že pelaš. Tou je prousto kak prtepena župa.*

Ovi kouli njega so gledali eške bole s kustimi očami. Ništerni so vcejlak pozabili požejrati. Depa, skur vōzraščeni sousei Pepi je nej eške skončo.

- *Če pa naš ata sploj nema*

vole pelati, pa leko ge odpelam dvakrat, ka vsi na red pridete v našom nouvom autoni, - je že začno vōtalati, sto de se pelo prvi pa sto drugi. Vejn bi tak bilou tō, če bi se nej njegvi oča vküper poubro pa začno on organizejrati.

- *Pepi, vej bi ti dopüsto, ka pelaš. Depa, vejš, kak je tou? Ne smejš pelati, ka eške nemaš papejrov za tou. Gda narediš izpit za auto, po tistom ti dopistim pelati.*

- *Vidiš, ata, istino maš. Na tou pa sam vcejlak pozabo. Brž zranja mo šou v šoulo za šofejre, ka ti vōpomorem pri autoni*, - se je vō iz autona kobaco sousei Pepi.

Tak so se zdaj leko v auto začnili spravlati atini pajdaši, ka ga sprobajo. Eške prva pa, kak so se odpelali, je Pepi dau slejdnje tanače.

- Ata, ne po-zabi! Naj-prva kontakt, po tistom prva, druga, tretja pa širta brzina. Pa skrb mej na lejom ovinki! Mama pravi, ka ga bole lagvo vejš pelati kak pa tistoga na pravo!

Eške dobro, ka je mama ranč v tistoj minuti prinesla možakarom kafej pa kekse. Tak so bar meli kakšo delo. Ovak bi se eške naprej čüdivali sousei Pepiji. Un pa je že brodo na tou, kak naj rejši svejt pred bojnam. Vej je pa tou delo za vōzraščene glave, nej?

Miki Roš

KAUT

Pismo iz Sobote

PARKEJLANJE

Dragi moji, lejpi pozdrav s sunčne pa včasik deža pune Sobote. Vejn, ka steri od vas večkrat es k nam v Soboto pridete. Lepou se pripelate ali prejk Verice ali Gorenjoga Senika pred varaš Soboto sredi prekmurske ravnice. Na, si pravite, samo eške sparkejramo pa demo po bautaj, po krčmaj ali pa k pajdašom. Depa, na toj mesti se začne epopeja, se začne roman, se začnejo muke kak v kakšnom pasijoni od kakšoga mučenika. Kak zdaj v toj Soboti sparkejrati? Tou pitanje je eške bole žmetno po kakšnom velkom deži. Vej so pa naše poštij pa vilice po varaši skur kak kanal La Manche, telko vode ostane na nji eške tri dneve po deži. Pa se po tistom leko eške pitate, kak pri vrage se čütijo Sobočanci, ka eti živejo. Pa tou morajo trpeti vsikši den? Vredi, nam je malo ležej, ka vejmo, na sterom mesti te štrajfajo, na sterom parkirišči pa nej. Depa, kak naj tou vej človek, ka je nej iz našoga varaša ali pa je celou nej iz Slovenije? Vej pa na nienom mesti ne

piše, ka moraš napraviti, če parkejraš na plavi črtaj. Depa, če parkejraš pa gor na prejd-njo glažojno ne deješ vōro, že so pri tebi pa škejo meti pejneze. Pa Sobota ške biti najbolje prejdjen varaš v našoj krajini. Leko, ka de tak. Depa, una de najbolje prejdjen varaš po nejmougočom parkejranji pa sumarijaj. Tou mi je lepou tapovedo moj pajdaš Gibati.

- *Z Nemškoga je prišo domou moj stric. Penzijo si je prislüžo tam daleč, zdaj pa je prišo domou, ka de lepou na meri s kusto bukso uživo. In se je eto nejdugo pelo v Soboto. Ja, biu je petek. Vej pa vejš, gde je doma gé? Na, tam pri Spari se je v Soboto pelo. Najprva je čako pri nikšni semaforaj, ka človek sploj ne vej, za koga so napravleni. Po tistom je čako pri železnici, ka je zavolo enoga cuga bila rampa doj spüščena že deset minutov prva. Depa, eške itak je nej biu v varaši. Tam nin za pet-najst minut je prišo v center. Vse vküper je za tistiva dva kilometra ponüco pou vōre.*

Tak je zdaj začno iskati mesto za parkejranje. Tou bi ti mogo videti pa čüti! - si je zdaj mogo Gibati spiti špricer.

- *Naredo je sedem krougov po varaši pa je kuman najšo edno malo lükno za svoj preci velki nemški auto. Eške je nej napravo pet meterov od njega, že so njemi trge v rdeči uniformaj gor keli-li papejre, ka je nej dobro parkejro. Pa ji je proso, naj njemi povejo, ka je napravo naoupak. Najprva je mogo plačati, pa so njemi prajli, naj vōro gore deže za glažojno. Küpo je vōro pa jo je dau na mesto. Depa, znouva so njemi pisali nouvi štraf, ka je nej vōro nastavo na tisto minuto, gda je začno parkejrati. Doj se je svado pa je začno iskati mesto za parkejrati brezi plavi črt. Sredi varaša geste nikšni makadamski plac, po sterom skur trbej plavati. Tam je sparkej-ro, pa šou po vodej skur do kolen do prve baute, ka si je nouve cipele küpo. Vej so pa tisti fini lakasti zavolo vodé gratali vcejlak zanikoj. Tak*

se je zdaj z nouvimi na nogaj znajšo pred banko, ka si pejneze zdigne za petek večer pa soboto pa eške nedelo. Depa, banko so njemi zaprli pred nousom. Vej pa njemi je trbelo tri vōre, ka je do nje prišo, - je od nevoule Gibatomi teklo doj po šinjeki. Naroučo sam njemi eške eden špricer.

- Kak pa je stric opodo po tistom, - sam ga pito.

- Kak, na banki ma miljoune, pa je prišo k meni, ka sam nije-mi posoudo eno par gezerk, ka je leko svojo lübo pelo na večerdjo pa v soboto na veselico, - je vdaro po stoli Gibati, ge pa sam si čestito, ka raj peški ojdin kak pa z avtonom.

Miki

RADIO MONOŠTER

UKV (FM) 106,6 Mhz

Od pondejlka do sobote

od 16. do 17. vōre,

v nedelo

od 12. do 14. vōre.

www.porabje.hu

PETEK, 25.08.2006, II. SPORED TVS

SOBOTA, 26.08.2006, I. SPORED TVS

SOBOTA, 26.08.2006, II. SPORED TVS

NEDELJA, 27.08.2006, I. SPORED TVS

NEDELJA, 27.08.2006, II. SPORED TVS

PONEDELJEK, 28.08.2006, I. SPORED TVS

PONEDELJEK, 28.08.2006, II. SPORED TVS

TOREK, 29.08.2006, I. SPORED TVS

TOREK, 29.08.2006, II. SPORED TVS

SREDA, 30.08.2006, I. SPORED TVS

SREDA, 30.08.2006, II. SPORED TVS

CETRTEK, 31.08.2006, I. SPORED TVS

ČETRTEK, 31.08.2006, II. SPORED TVS

Številka bančnega računa: HU15 1174 7068 2000 1357,
SWIFT koda: OTPVHUHB